

Ίνγκριντ Στεν

Η Ίνγκριντ Στεν έκλεισε στη χούφτα της το αντικείμενο που κρατούσε, όταν ο άντρας της, ο Τόμι, μπήκε στο καθιστικό, και το έσπρωξε στο κενό ανάμεσα στα μαξιλάρια του καναπέ.

Εκείνος την προσπέρασε.

Μ' ένα βιαστικό και μηχανικό χαμόγελο προτού μπει στην κουζίνα. Τον άκουσε ν' ανοίγει το ψυγείο και να φαχουλεύει εκεί μέσα σιγοτραγουδώντας το *The river* του Μπρους Σπρίνγκστιν.

Η Ίνγκριντ άφησε το αντικείμενο εκεί που το είχε κρύψει και σηκώθηκε από τον καναπέ. Στάθηκε μπροστά στο παράθυρο. Ο φωτισμός του δρόμου πάλευε με το σκανδιναβικό σκοτάδι. Τα δέντρα και τα χαμόδεντρα ήταν γυμνά και παραμορφωμένα. Στο απέναντι σπίτι αναβόσβηνε μια τηλεόραση.

Πίσω της ακούστηκε ο Τόμι να ξεροβήχει και η Ίνγκριντ γύρισε.

«Πώς ήταν η μέρα σου;»

Τον κοίταξε χωρίς ν' απαντήσει. Στο ένα του χέρι κρατούσε ένα μισοφαγωμένο, κρύο κερτεδάκι. Στο άλλο ένα ποτήρι γάλα. Πάντα είχε αραιά μαλλιά, αλλά, μόλις τρια-

ντάρισε, του ήρθε να ξυρίσει το κεφάλι. Το κάτω μέρος του πουκαμίσου του ήταν τσαλακωμένο επειδή το είχε από το πρωί μέσα στο παντελόνι.

«Καλή ήταν».

Ο Τόμι χαμογέλασε.

«Ωραία».

Περιεργάστηκε την πλάτη του καθώς έφευγε. *Τόμι*, όνομα της εργατικής τάξης. *Μπρους Σπρίνγκστιν*, ήρωας της εργατικής τάξης. Και παρ' όλα αυτά, μόλις εκείνος έγινε αρχισυντάκτης στη μεγαλύτερη ταμπλόιντ εφημερίδα, την *Aftonpressen*, μετακόμισαν στην Μπρόμα – μια περιοχή για την ανώτερη μεσαία τάξη γενικότερα και τη σουηδική ελίτ των ΜΜΕ ειδικότερα.

Ο ήχος των δαχτύλων που χτυπούσαν πάνω στα πληκτρα άρχισε ν' ακούγεται ξανά από το γραφείο. Η Ίνγκριντ πήγε πάλι στον καναπέ και ψαχούλεψε ανάμεσα στα μαξιλάρια. Έπιασε ένα παλιό παιχνίδι της κόρης της, της Λουβίσα. Το σήκωσε. Κοίταξε τον μικρό, πράσινο δεινόσαυρο με τα πελώρια, επίμονα μάτια και τον άφησε στο τραπέζι του σαλονιού. Έσκυψε ξανά πάνω από τον καναπέ, βρήκε τη συσκευή και την πήρε μαζί της στο χολ.

Ο ήχος των δαχτύλων που έγγραφαν, έδιναν διαταγές και άλλαζαν τίτλους έγινε δυνατότερος. Εκείνη πήρε το παλτό του Τόμι από την κρεμάστρα. Στην πίσω τσέπη του τζιν της, το ορθογώνιο κουτάκι με τα είδη ραπτικής την πίεζε στον δεξιό γλουτό. Στον πάνω όροφο άνοιξε την πόρτα της τουαλέτας. Αφού ακούμπησε το κουτάκι στον νιπτήρα, κλείδωσε και κατέβασε το καπάκι της λεκάνης. Ξήλωσε στα γρήγορα ένα μέρος της φόδρας, έχωσε τη συσκευή

και έλεγξε αν λειτουργούσε. Με τον δείκτη πάτησε το κουμπί να ξεκινήσει, έβαλε το αντικείμενο στον θύλακα που προέκυψε από το ξήλωμα και μετά έραψε ξανά το γυαλιστερό ύφασμα με δυο τρεις βελονιές.

Βικτόρια Μπρούνμπεργ

Πριν από τρία χρόνια η Βικτόρια είχε το επίθετο Βόλκοβα, έμενε στο Γεκατερίνμπουργκ της Ρωσίας με πάνω από ένα εκατομμύριο κατοίκους και θυμόταν αόριστα από το μάθημα της ιστορίας ότι υπήρχε και μια χώρα που την έλεγαν Σουηδία. Τώρα πια ονομαζόταν Βικτόρια Μπρούνμπεργ και έμενε στο χωριό Σίλμπου, καμιά δεκαριά χιλιόμετρα έξω από το Χέμπι στην κεντρική Σουηδία. Μιλούσε σουηδικά με έντονη ξενική προφορά και δεν είχε ούτε δουλειά ούτε φίλους.

Αναστέναξε καθώς έριχνε το αχνιστό τσάι σε μια μαύρη κούπα με τη στάμπα *Sweden Rock*.

Μέσα από τις ρωγμές κάτω από το περβάζι μπορούσε ν' ακούει τον άνεμο. Έξω από το παράθυρο υπήρχαν χωράφια, δάσος και γκρίζος ουρανός. Χρησιμοποίησε την παλάμη της σαν σκίαστρο για να μη βλέπει καθώς πήγαινε με το τσάι στην κουζίνα. Η Βικτόρια αναστέναξε, έβαλε τα πόδια της πάνω στο τραπέζι. Όλα σε αυτόν εδώ τον τόπο, σε αυτή εδώ τη χώρα, ήταν απαίσια. Ακούμπησε τα πόδια της στην επιφάνεια του τραπεζιού, έσφιξε την κούπα με το τσάι στα χέρια της και έκλεισε τα μάτια.

«Γιούρι» ψιθύρισε.

Πριγκίπισσα των γκάγκστερ: Έτσι την αποκαλούσαν οι φίλες της στο Γεκατερίνμπουργκ για να την πειράξουν. Της άρεσε τότε αυτό. Λάτρευε τα διαμάντια, τα ναρκωτικά, τα δείπνα, τα ρούχα και το οροφοδιαμέρισμα που έμεναν.

Τη μέρα που έκλεινε τα είκοσι χάθηκαν όλα. Ο Γιούρι είχε δολοφονηθεί. Το κορμί του ήταν πια κατακρεουργημένο, αγνώριστο. Η τριχωτή πλάτη, τα μεγάλα χέρια, τα φαρδιά σαγόνια – τίποτα απ' αυτά δεν υπήρχε πια.

Μπαμ, μπαμ, μπαμ.

Τον είχαν πυροβολήσει τη μέρα των γενεθλίων της. Το αίμα τινάχτηκε πάνω στη λευκή γούνα της που ήταν πεταμένη στον καναπέ του κλαμπ. Ήθελαν να σκοτώσουν κι αυτή, αλλά η τρίτη σφαίρα του δολοφόνου δεν βρήκε στόχο και μετά τον σώριασαν νεκρό οι μπράβοι του Γιούρι.

Γύρισε στο σπίτι της μητέρας της, καμιά ώρα με το αυτοκίνητο έξω από την πόλη.

Η μητέρα της ήταν που της είχε πει για εκείνο το σάιτ όπου Σουηδοί αναζητούσαν γυναίκες από τη Ρωσία.

«Οι Σουηδοί είναι καλοί και ευγενικοί» της είχε πει.

Η Βικτόρια, όπως πάντα, άκουσε τη συμβουλή της. Ανέβασε τις φωτογραφίες της, έλαβε μέσα σε λίγες μέρες εκατοντάδες απαντήσεις και επέλεξε τον Μάλτε. Έμοιαζε συμπαθητικός, σαν ένα μεγάλο μωρό με καλοσυνάτα μάτια. Ήταν στην ηλικία της, χοντρούλης, και φαινόταν ντροπαλός. Της έστειλε χρήματα για το αεροπορικό εισιτήριο και δύο εβδομάδες αργότερα διέσχισε πρώτη φορά το κατώφλι του κίτρινου σπιτιού στο Σίλμπου.

Από την αυλή ακούστηκε ο ήχος της μηχανής του Μάλ-

τε. Η Βικτόρια κατέβασε τα πόδια από το τραπέζι και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Το τεράστιο σώμα του έκανε τη μηχανή να φαντάζει μικρή, σαν τον Γκοτζίλα πάνω σε πόνι. Στον δρόμο, πίσω από τον Μάλτε, φάνηκε να έρχεται ένα λευκό βαν. Μπήκε στην αυλή και σταμάτησε δίπλα στη μηχανή. Ο Λαρς άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού, έβγαλε ένα κιβώτιο μπίρες και το κουβάλησε μέχρι την εξώπορτα. Ο Μάλτε άρπαξε ένα κουτάκι και το άνοιξε. Στάθηκε και ήπια λαίμαργα. Το προγουίλι του ανεβοκατέβαινε. Οι δύο άντρες βγήκαν από το οπτικό πεδίο της Βικτόρια και μια στιγμή μετά άκουσε το κλειδί στην πόρτα να γυρίζει.

Μπήκαν μέσα φουριόζοι χωρίς να βγάλουν τα παπούτσια. Ο Λαρς δίστασε, μόλις είδε ότι άφηγε λάσπη στο παρκέ.

«Μη δίνεις σημασία. Η κυρά αποδώ χαιρέται που θα έχει κάτι να κάνει· κάθεται όλη μέρα» έκανε ο Μάλτε χωρίς να την κοιτάζει.

Ο Λαρς χαμογέλασε ηλίθια, αντάμωσε το βλέμμα της για μισό δευτερόλεπτο, μουρμούρισε ένα «γεια» και άφησε το κιβώτιο με τις μπίρες στο τραπέζι. Ο Μάλτε πήγε στην κουζίνα.

«Για να δούμε τι μαλακία μαγειρεύεις πάλι σήμερα» έκανε και σήκωσε το καπάκι. Ο αχνός τον έκανε να κάνει πίσω και ν' ανοιγοκλείσει τα μάτια. Ανέμιση το χέρι του για λίγο και κοίταξε μέσα στην κατσαρόλα. Δίπλα στη Βικτόρια ο Λαρς άνοιγε μια μπίρα.

«Πατάτες. Ωραία, πολύ ωραία». Ο Μάλτε κοίταξε γύρω του και τίναξε ψηλά τα χέρια. «Αυτό είναι όλο;»

«Δεν ήξερα πότε θα ερχόσασταν. Θα βάλω να ψήσω τώρα τα λουκάνικα» είπε η Βικτόρια.

Ο Μάλτε ρουθούνησε ειρωνικά και έστρεψε το βλέμμα στον φίλο του. Επανέλαβε τα λόγια της με υπερβολικά φιλή φωνή και ρωσική προφορά. Ο Λαρς έβγαλε ένα γέλιο σαν χλιμίντρισμα και η μπίρα κύλησε στο πιγούνι του.

«Είναι όμορφη, αλλά δεν τη λες και σαΐνι» έκανε ο Μάλτε.

Κύλησε κι άλλη μπίρα στο πιγούνι του Λαρς.

Τα ρούχα μύριζαν φαγητίλα. Ο Μάλτε είχε υποσχεθεί να φτιάξει τον απορροφητήρα, αλλά ακόμη δεν είχε ασχοληθεί. Εκείνη έβγαλε τα πιάτα στο πλυντήριο. Οι άντρες είχαν αράξει στον καναπέ. Στο τραπεζάκι του σαλονιού ένα σωρό άδεια κουτιά μπίρας. Σύντομα θα τους έπαιρνε ο ύπνος και τότε θα άρχιζε η δική της μέρα. Στην πραγματικότητα. Κοίταξε με την άκρη του ματιού της προς τον καναπέ για να δει πού είχε ο Μάλτε το κινητό του. Ηρέμησε όταν το είδε ανάμεσα σε δύο κουτάκια μπίρας.

«Θα έπρεπε να είχα πάρει μια Ταϊλανδέζα, όπως εσύ, αντί γι' αυτήν εδώ. Καλύτερο φαγητό. Καλύτερες πίπες» είπε ο Μάλτε και ρεύτηκε.

«Ε, και γιατί δεν τη στέλνεις από εκεί που 'ρθε;» έκανε χαζογελώντας ο Λαρς.

«Αλήθεια, γιατί να μην το κάνω; Πόσο καιρό να δίνουν άραγε για επιστροφή θηλυκών που παραγγέλνεις ταχυδρομικά;» έκανε ο Μάλτε ανάμεσα από τ' αγχομαχητά και τα γέλια.

«Μπορεί να μην επιστρέφουν τα χρήματα. Λες να δίνουν δωροκάρτα;» πέταξε κι ο Λαρς συνεχίζοντας το αστείο.

«Ε, βέβαια, το προϊόν είναι χρησιμοποιημένο και άχρηστο πια».

Ξέσπασαν πάλι σε τρανταχτά γέλια, ενώ την ίδια στιγμή άρχισε να τρέχει το νερό στο πλυντήριο πιάτων.

Ίνγκριντ Στεν

Η Ίνγκριντ πάρακαρε έξω από το σχολείο της περιοχής Χεγκλάντετ στην Μπρόμα, έσβησε τη μηχανή και κάθισε εκεί με τα χέρια στο τιμόνι. Είχε έρθει μια ώρα νωρίτερα.

Δεκατέσσερα χρόνια δημοσιογράφος, δύο εξ αυτών ανταποκρίτρια στις ΗΠΑ, και με αναρίθμητα βραβεία. Παλιότερα, στους τοίχους του σπιτιού της, υπήρχαν αποκόμματα εφημερίδων, διπλώματα και μερικές φωτογραφίες. Μόλις ο Τόμι έγινε αρχισυντάκτης, το ζευγάρι συμφώνησε από κοινού πως θα ήταν καλύτερα να μείνει η Ίνγκριντ στο σπίτι με την κόρη τους. Η θέση του αρχισυντάκτη στην *Aftonpressen* ήταν κάτι παραπάνω από δουλειά, ήταν τρόπος ζωής, όπως έλεγε ο Τόμι. Αν είχε συμβεί το αντίθετο, αν έπαιρνε η Ίνγκριντ το πόστο αυτό, ο Τόμι θα έκανε την ίδια θυσία, σύμφωνα με τα λεγόμενά του.

Η Ίνγκριντ συμφώνησε. Μάζεψε όλα τα αποδεικτικά της επιτυχημένης καριέρας της σε μια κούτα του IKEA, την οποία έβαλε πάνω πάνω στη σοφίτα και ανέλαβε τον ρόλο της υποστηρικτικής συζύγου.

Όσο περνούσε ο καιρός, το μυαλό της γυρνούσε, όλο και συχνότερα, στο δημοσιογραφικό της παρελθόν. Κάποιες φορές, όταν ήταν εντελώς μόνη στο σπίτι, πήγαινε και κα-

τέβαζε την κούτα στο καθιστικό και χάζευε τις αναμνήσεις της. Σήμερα την είχε μόλις βάλει ξανά στη θέση της προτού πάει να πάρει τη Λουβίσα και προτού επιστρέψει ο Τόμι.

Η Ίνγκριντ ξαφνιάστηκε από το χτύπημα στο τζάμι, φόρεσε το χαμόγελο της εκπροσώπου γονέων και κηδεμόνων, προτού στρέψει το κεφάλι και δει ότι ήταν η Μπιργίτα Νίλσον, η δασκάλα της Λουβίσα. Ασυναίσθητα κοίταξε την ώρα προτού κατεβάσει το παράθυρο.

«Είχα ραντεβού σε γιατρό» είπε η Μπιργίτα. «Τίποτα σοβαρό, μια εξέταση ρουτίνας απλώς».

Τη συμπαθούσε την Μπιργίτα. Σύντομα θα έβγαινε σε σύνταξη και η τάξη της Λουβίσα ήταν η τελευταία της.

«Μακάρι» άκουσε τον εαυτό της να λέει.

«Α, είδα τον Τόμι σε μια εκπομπή στην τηλεόραση χτες. Τι καλός που ήταν. Τόσο καταρτισμένος και τόσο ευφραδής. Πρέπει να είσαι περήφανη».

Η Μπιργίτα σταύρωσε τα χέρια της.

«Πολύ».

«Και δεν ήταν λίγο που το φθινόπωρο βρήκε τον χρόνο για να έρθει εδώ και να μιλήσει στα παιδιά για τη δουλειά του, παρά τα τόσα πράγματα που έχει σίγουρα να κάνει. Όταν οι άλλοι δάσκαλοι έμαθαν ότι θα ερχόταν, ενθουσιάστηκαν τόσο που αποφάσισαν να γίνει η ομιλία στο αμφιθέατρο. Η Λουβίσα ήταν πολύ χαρούμενη. Το ίδιο κι εγώ».

«Ωραία, ωραία. Ναι. Ο Τόμι ασχολείται πολύ».

Η δασκάλα άπλωσε το χέρι κι άγγιξε τον ώμο της Ίνγκριντ προτού κάνει μεταβολή και εξαφανιστεί προς την κατεύθυνση του μετρώ.

Η Ίνγκριντ ανέβασε την ένταση της μουσικής.

Στην πραγματικότητα δεν χρειαζόταν να επιβεβαιώσει την απιστία του Τόμι. Το είχε ήδη καταλάβει. Από το καλοκαίρι η συμπεριφορά του είχε αλλάξει. Έδινε περισσότερη προσοχή στην εμφάνισή του και είχε, μάλιστα, πάει σε προσωπικό γυμναστή. Παλιότερα μπορούσε να συζητά κάθε απόφαση της σύνταξης μπροστά στην Ίνγκριντ – ήξερε ότι εκείνη δεν θα το μετέφερε πουθενά, ήξερε ότι γνώριζε καλά τους κανόνες. Τώρα τελευταία χωνόταν συνεχώς στο γραφείο του ή εξαφανιζόταν στον κήπο.

«Νέα πολιτική εκ μέρους των ιδιοκτητών» της είχε πει όταν τον ρώτησε. «Έτσι κι αλλιώς δεν σ' ενδιαφέρουν αυτά εσένα πια, σωστά;»

Η Ίνγκριντ όμως ήθελε να ξέρει ποια πηδούσε ο άντρας της. Μάλλον κάποια στη σύνταξη, έτσι είχαν γνωριστεί και οι ίδιοι, έτσι έκαναν συνήθως σχέση οι δημοσιογράφοι.

Αγόραζε καθημερινά την *Aftonpressen* και την ξεφύλλιζε. Δεν ήξερε σχεδόν κανένα από τα ονόματα των συντακτών πια. Οι περισσότεροι συνάδελφοί της είχαν φύγει ήδη από την εποχή που δούλευε και η ίδια εκεί, ενώ άλλοι παράτησαν την κουραστική ζωή του ρεπόρτερ κι έγιναν διευθυντές.

Να ήξεραν άραγε οι παλιοί της συνάδελφοι ότι ο Τόμι την απατούσε; Τη λυπούνταν μήπως; Μήπως του έκαναν πλάτες και τον βοηθούσαν να κρατά κρυφή τη σχέση του;

Η Ίνγκριντ είχε ένα σχέδιο για να μάθει με ποια την απατούσε ο Τόμι, αλλά δεν ήξερε τι θα έκανε μετά.

Βικτόρια Μπρούνμπεργ

Ο Μάλτε και ο Λαρος ροχάλιζαν. Τα παχύσαρκα κορμιά απέπνεαν ιδρωτίλα και αλκοόλ. Η Βικτόρια πήρε μαζί της το κινητό του άντρα της κάτω στο υπόγειο. Μπήκε μέσα στην αποθήκη, όπου εκείνος έκρυβε τη συσκευή παράνομης απόσταξης, πήρε ένα μπουκάλι από εκείνο το διάφανο υγρό και κάθισε στον βελούδινο καναπέ μπροστά στην κλειστή τηλεόραση. Από κάτω από το έπιπλο ήταν η συλλογή του από πορνοταινίες, ορατή σε όλους. Η Βικτόρια τις είχε δει πάρα πολλές φορές – έτσι είχε μάθει σουηδικά άλλωστε. Ο Μάλτε την κρατούσε απομονωμένη. Δεν είχε πρόσβαση στο διαδίκτυο.

Η Βικτόρια είχε ένα δικό της κινητό, με προπληρωμένη κάρτα. Οι εκατό κορόνες που έβαζε ο Μάλτε μια φορά τον μήνα δεν έφταναν για να τηλεφωνεί στη Ρωσία. Ο μόνος τρόπος για να επικοινωνεί με τη μητέρα της ήταν να μοιράζεται τα δεδομένα από το κινητό του Μάλτε.

Τους πρώτους μήνες είχε την αυταπάτη ότι η ζωή στη Σουηδία θα μπορούσε κάποια στιγμή να γίνει υποφερτή. Όχι σαν τη ζωή με τον Γιούρι, αλλά ανεκτή. Ο Μάλτε ήταν καλός. Βαρετός αλλά καλός. Της έφερνε πότε πότε κάτι

σχεδόν μαραμμένα λουλούδια, την επαινούσε για το φαγητό που είχε ετοιμάσει και την αποκαλούσε «γυναικούλα μου». Βέβαια δεν της ήταν ευχάριστο να ξαπλώνει μαζί του, να τον έχει κοντά της, να αισθάνεται τ' αδέξια χέρια του πάνω στο κορμί της, αλλά ο Μάλτε τής φερόταν τουλάχιστον ανθρώπινα.

Ένωθε ευγνωμοσύνη που την είχε πάρει από τη Ρωσία. Αλλά έπειτα από κάνα εξάμηνο άρχισε ν' αλλάζει. Έγινε κακός. Σταμάτησε να πλένεται. Μύριζε όλο και χειρότερα. Κι αντί να κοιμάται μαζί της, της φώναζε «πίπα», κατέβαζε το παντελόνι μέχρι τα γόνατα και καθόταν στον καναπέ.

Κι εκείνη υπάκουγε και έγλειφε υπάκουα το μικρό του πέος. Τον φοβόταν. Παρόλο που δεν την είχε χτυπήσει ποτέ του, η Βικτόρια ήταν απολύτως στο έλεός του. Ο Μάλτε μπορούσε να κάνει τη ζωή της πολύ χειρότερη απ' ό,τι ήταν ήδη.

Δεν είχε πού να πάει, το αγρόκτημα ήταν η φυλακή της. Μακάρι να είχε έστω έναν φίλο, κάποιον που θα της φερόταν ευγενικά και που θα την έβλεπε σαν άνθρωπο και όχι σαν μια πλαστική κούκλα του σεξ, που ήξερε επίσης να σκουπίζει και να μαγειρεύει.

Ήπια μια γουλιά από το απόσταγμα και μόρφασε. Η μητέρα της δεν είχε απαντήσει στο τελευταίο μείλ που της είχε στείλει. Η Βικτόρια τής έκρυβε την αλήθεια. Της έλεγε ψέματα ότι περνούσε καλά, ότι είχε πολλές φίλες και ότι ήταν πολύ ευχαριστημένη. Της έγραφε ότι ο Μάλτε την κακομάθαινε με δώρα, ότι, όπως είχε πει η μητέρα της για τους Σουηδούς, ήταν τρυφερός και καλός και ότι δούλευε

ως διευθυντής, μάλιστα, σε μια μεγάλη εταιρεία υπολογιστών. Της έγγραφε, με μεγάλη έμφαση, για ταξίδια στη Μεσόγειο, για τους ισχυρούς φίλους και για τα σχέδια που είχε το ευτυχισμένο ζεύγος ν' αποκτήσει παιδιά.

Κι ευχαριστούσε τη μητέρα της που είχε τη σοφία να της προτείνει έναν γάμο στη Σουηδία.

Μπιργίτα Νίλσον

Στην αίθουσα αναμονής του μικρού κέντρου υγείας, η Μπιργίτα Νίλσον σκεφτόταν ακόμη τον Τόμι και την Ίνγκριντ Στεν. Υπέροχοι άνθρωποι, και οι δυο τους. Μορφωμένοι και ευχάριστοι. Η κόρη της, η Λουβίσα, ήταν ίδια με την όμορφη μητέρα της και είχε κληρονομήσει τη σπιρτάδα του πατέρα της.

Η Μπιργίτα σήκωσε το μανίκι της μπλούζας της και ψηλάφισε το έκζεμα που είχε εμφανιστεί στον αγκώνα. Στη συνέχεια χάιδεψε με την παλάμη της τα αριστερά πλευρά της που την πονούσαν.

Ήθελε ακόμα δύο χρόνια για να βγει στη σύνταξη. Ο Γιάκομπ, ο σύζυγός της, έπρεπε να είχε ήδη συνταξιοδοτηθεί, αλλά, επειδή ήταν λογιστής με δικό του γραφείο, ήθελε να συνεχίσει να εργάζεται. Καμιά φορά η Μπιργίτα ονειρευόταν ότι θα αγόραζαν σπίτι στην Ισπανία και ότι θα έκαναν μια ήσυχη ζωή ως συνταξιούχοι κι οι δύο. Ότι οι δύο εικοσάχρονοι γιοι της, οι δίδυμοι Μαξ και Γιέσπερ, θα τους επισκέπτονταν εκεί πότε πότε με τις φιλενάδες τους. Στην πραγματικότητα δεν είχε ανάγκη από κάποιο σπίτι στην Ισπανία η Μπιργίτα. Το μόνο που επιθυμούσε από τη ζωή

ήταν αγάπη από τους ανθρώπους που λάτρευε περισσότερο σε τούτον τον κόσμο.

Είχε απορροφηθεί τόσο από τις σκέψεις, που δεν πρόσεξε ότι μπροστά της στεκόταν μια νοσοκόμα και έλεγε το όνομά της.

«Μπιργίτα Νίλσον».

«Ω, με συγχωρείς πολύ, καλή μου. Καθόμουν κι ονειροπολούσα».

Η Μπιργίτα σηκώθηκε κι ακολούθησε τη νοσοκόμα σ' έναν διάδρομο. Στο τέλος του υπήρχε μια πόρτα μισάνοιχτη. Η κοπέλα έκανε μια χειρονομία στην Μπιργίτα να περάσει μέσα.

«Ευχαριστώ πολύ και συγγνώμη για προηγουμένως, μεγάλωσα και ξεχνιέμαι, βλέπεις» της είπε προτού μπει μέσα.

Ο γιατρός ήταν ένας κομψός τριανταπεντάρης. Μαύρα μαλλιά, χτενισμένα πίσω, θεληματικό πιγούνι και σαρκώδη χείλια. Η Μπιργίτα του έδωσε το χέρι κι ο άντρας της είπε να καθίσει. Μετά ξερόβηξε, αλλά η Μπιργίτα δεν άκουγε τι της έλεγε. Κοιτούσε την κορνιζαρισμένη φωτογραφία πάνω στο γραφείο του. Μια όμορφη γυναίκα με σκούρα μαλλιά με δύο μικρά παιδιά με πυκνές, μακριές βλεφαρίδες και μικρά τσουλούφια ήταν σε μια παραλία και γελούσαν στον φακό.

«Τι όμορφη οικογένεια» αναφώνησε η Μπιργίτα διακόπτοντας τον γιατρό.

Εκείνος σώπασε, έστρεψε το βλέμμα στη φωτογραφία.

«Πρέπει να είσαι πολύ ευτυχισμένος και περήφανος. Με τέτοια αγγελούδια και τόσο όμορφη γυναίκα».

«Ευχαριστώ. Ναι, όντως. Αλλά αυτό που έλεγα...»

Ο γιατρός έδειξε το χαρτί που κρατούσε στο χέρι. Και τότε μόλις πρόσεξε η Μπιργίτα ότι ο γιατρός φαινόταν προβληματισμένος.

«Αχ, κάθομαι εδώ και μιλάω για επουσιώδη πράγματα. Σίγουρα δεν θα 'χεις χρόνο, περιμένουν κι άλλοι ασθενείς. Συγγνώμη που φλυαρώ. Παρακαλώ, συνέχισε αυτό που έλεγες».

Ο γιατρός έστρωσε μια τούφα από τα μαλλιά του που είχε πέσει στο μέτωπο και έξυσε το μάγουλό του. Τα καλοσυνάτα μάτια του στράφηκαν και συνάντησαν τα δικά της.

«Δυστυχώς η κατάσταση είναι όπως τη φοβόμασταν. Έχεις καρκίνο στο στήθος».

Ο γιατρός περίμενε κάποια απάντηση που δεν ήρθε.

«Άκουσες τι σου είπα, Μπιργίτα;»

«Ναι, βέβαια, βέβαια».

Ο γιατρός έγειρε μπροστά, της χάιδεψε το χέρι και την κοίταξε κατάματα.

«Καταλαβαίνω ότι είσαι σοκαρισμένη, τρομαγμένη και φοβισμένη. Αλλά οι πιθανότητες είναι καλές. Θα σε ειδοποιήσουμε αμέσως μόλις βρούμε χρόνο για την επέμβαση».

Η Μπιργίτα τού χαμογέλασε.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα, καλέ μου».

Σηκώθηκε. Ακούστηκαν τα πόδια της καρέκλας να σέρνονται στο πάτωμα.

«Θέλεις να τηλεφωνήσουμε σε κάποιον να σε πάει στο σπίτι;»

Η Μπιργίτα κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Μπα, μην τους ενοχλώ τώρα με αυτό εδώ. Θα τα καταφέρω».

Ο γιατρός μουρμούρισε κάτι. Η Μπιργίτα άπλωσε το χέρι να τον αποχαιρετίσει.

«Σε καλέσαμε πολλές φορές για μαστογραφία, αλλά δεν ήρθες. Γιατί;»

Την κοιτούσε διερευνητικά. Η Μπιργίτα χαμογέλασε. Δεν μπορούσε να του πει την αλήθεια.

«Είχα τόσα πολλά να κάνω, όπως καταλαβαίνεις».

Άφησε το χέρι του και βγήκε από το γραφείο.